

Het Albertinum

Ik gebruik steeds dezelfde techniek. Ik vertrek van een wandtekening in houtskool. Op die tekening werk ik steeds verder door. Na elke stap heb ik een digitale foto gemaakt. Die foto's heb ik met de computer overvloeiend gemaakt, zodat een film ontstaat van twintig minuten. Het zijn in totaal 115 tekeningen.

Bij Proust is niets echt vast. Dat maakt hem voor mij een heel actuele schrijver. De personages in de roman veranderen steeds. En uit de secundaire literatuur weten we dat Proust zijn personages samenstelde uit tientallen individuen die hij persoonlijk kende. Het zijn conglomeraten van psychische toestanden. Ik wist van meet af aan dat dit voortdurende proces van verandering ook in mijn werk aanwezig moest zijn.

Ik probeer de naam van het hoofdpersonage te combineren met de naam van een ruimte omdat ik in principe ruimtes teken. Dat was het geval met *Swannzij* en dat is ook het geval met *Het Albertinum*, de tekening die ik maakte voor *Proust 2*.

In *Het Albertinum* heb ik een culturele salon gecreëerd. In de salons die Proust beschrijft, spelen het zien en het gezien worden een heel belangrijke rol. Ook namedropping en het op het juiste moment zeggen van de juiste dingen over kunst zijn cruciaal. Het is de wereld van het snobisme: ik ken die, ik heb met die of die gesproken.... Dat zit erin, maar ook een hele lawine van tafelsituaties uit de beeldende kunst. Er zal zoveel in de tekening zitten dat het onmogelijk is om alles bij de eerste keer te hebben gezien. Iedereen zal wat anders zien. Je kunt je potentiële salongesprekken voorstellen bij de tekening.

De basis van de tekening is een zeefdruk die ik gemaakt heb in 1998: *Ship Dinner Party print*. Die gaat dan weer terug op een schilderij van Malcolm Morley, een Londense kunstenaar die in Amerika werkt. Hij heeft een fotorealistische periode gehad waarin hij drie schilderijen gemaakt heeft over het schip *De Rotterdam*. Ik heb dat schip als kind zien bouwen. Later is dat schip op talloze getransformeerde manieren in zijn werk teruggekomen. Ik citeer in het oeverloze. Zo citeer ik *Swannzij* volledig in *Het Albertinum*.

Voor *Proust 3* denk ik er aan om een schilderij van Carpaccio van Venetië over te laten gaan in *Zicht op Delft* van Vermeer. Dat moet dan wel in kleur gebeuren. Op de voorgrond van het schilderij van Vermeer staan twee vrouwen. Die figuren kan ik natuurlijk in heel wat andere personages transformeren.

(...)

Bron:

Olphaert den Otter in gesprek met Erwin Jans 'op zoek naar de verloren tijd

Proust 3: de kant van Charlus.

Script & werkboek.'

Uitgeverij International Theatre & Film Books / RO Theater, Amsterdam/Rotterdam 2004